

Arrest

nr. 298 704 van 14 december 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER HASSELT
Sint Annalaan 608 / gelijkvloers
1800 VILVOORDE

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2023.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Russische nationaliteit en van Armeense origine te zijn, komt met haar twee minderjarige kinderen België binnen op 25 oktober 2023. Die dag wordt de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, Tubeke, genomen. Verzoekster dient diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in aan de grens.

1.2. Op 23 november 2023 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster op 24 november 2023 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Rusland van Armeense origine. U woonde samen met uw kinderen A. en A. in Sotsji.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

In juni 2022 ging u met uw broer en een aantal vrienden naar een bruiloft op de Krim. Er was een explosie op de brug en u moest een omweg nemen door Oekraïens gebied. In Sotsji zag u regelmatig drones vliegen en waren er explosies op een brandstofdepot en de luchthaven.

U verliet Sotsji samen met uw kinderen op 24 oktober 2023. U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 25 oktober 2023.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: paspoort, paspoorten kinderen, binnenlands paspoort en de geboorteaktes van uw kinderen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Rusland voor uw leven en dat van uw kinderen door de drone-aanvallen op Sotsji, er is volgens u geen garantie dat u een terugkeer zal overleven (NPO, p.6, 7).

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Er dient immers te worden vastgesteld dat uw asielmotieven geen link hebben met de criteria van de Conventie Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er zijn verschillende drone-aanvallen geweest in Sotsji. Volgens u moeten er wel slachtoffers gevallen zijn, maar wordt dit verzwegen om de vakantiegangers in kuuroord Sotsji niet bang te maken (NPO, p.6). U brengt geen objectieve informatie aan dit te staven, het betreft dus een blote bewering waaraan geen geloof gehecht kan worden. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat hoewel er drone-aanvallen plaatsvonden op een brandstofdepot en het vliegveld van Sochi, er bij deze aanvallen geen slachtoffers vielen (DW, Independent).

Er zijn actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Sotsji een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat

een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Sotsji actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Sochi. U verklaart immers dat ze gelijk wie kunnen raken (NPO, p.6). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U verklaart geen andere problemen gehad te hebben in Rusland en u had nooit problemen met de autoriteiten of andere burgers (NPO, p.6).

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u of uw kinderen A. en A. betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Uw paspoort, de paspoorten van uw kinderen, uw binnenlands paspoort en de geboorteaktes van uw kinderen staven uw identiteit en de identiteit van uw kinderen, dewelke niet betwist worden door het CGVS.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2, 3 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.1.2. Verzoekster haalt aan dat zij aangaf dat er verschillende drone-aanvallen zijn geweest in Sotsji, hetgeen door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) ook niet wordt betwist. Zij stelt dat zij aangaf dat hierbij verschillende burgerslachtoffers gevallen waren, maar dat dit verzwegen wordt omdat Sotsji een toeristische plaats is. Zij werpt op dat zij in de onmogelijkheid is om objectieve informatie aan te brengen die staat dat er burgerslachtoffers gevallen zijn en dit omdat er geen objectieve informatie over bestaat. Het is, aldus verzoekster, algemeen bekend dat Rusland het zwijgen oplegt aan de media. Rusland heeft als het ware een nieuwe censuurwet in het leven geroepen. Nog volgens verzoekster hangt, wie als nieuwsmedium actief is in Rusland of als Russische burger "valse informatie verspreidt" over de oorlog in Oekraïne, een boete van minstens vijf miljoen roebel boven het hoofd en een gevangenisstraf tot vijftien jaar. Het Russische parlement besloot daartoe in maart 2022, zoals moet blijken uit een persartikel van een Belgische krant waarnaar de link is opgegeven. Rusland heeft luidens het verzoekschrift de touwtjes in handen over het nieuws dat Rusland binnen én buiten gaat. Er zijn geen officiële cijfers rond de burgerslachtoffers langs Russische zijde, wat ook niet verwonderlijk is, gelet op de censuurwet. De

Russische onafhankelijke media waren hierbij het eerste slachtoffer. Het tweede slachtoffer zijn de buitenlandse media. Op vraag van het Russische parket hebben de websites van *BBC*, *Deutsche Welle* en *Radio Liberty* een “sterk beperkte toegang vanuit Rusland”, aldus verzoekster. Het is voor verzoekster, onder verwijzing naar een artikel in een Belgisch weekblad, algemeen bekend dat Rusland de eigen verliezen systematisch onderschat. Verzoekster haalt verder aan dat een oorlog naast militaire slachtoffers ook talloze burgerslachtoffers kent. Een oorlog van de duur en grootte als deze tussen Rusland en Oekraïne kan onmogelijk zonder burgerslachtoffers verlopen. Het gaat bovendien om drone-aanvallen vanuit de lucht op een brandstopdepot en op een luchthaven. Een luchtaanval op een brandstofdepot zorgt voor een extreme ontploffing en heeft enorme materiële schade tot gevolg waarbij het volgens verzoekster niet ondenkbaar is dat er ook burgerslachtoffers vallen. Hetzelfde geldt voor de aanval op de luchthaven, een plaats waar veel mensen zijn en werken. Het is volgens verzoekster dan ook zeer kort door de bocht van het commissariaat-generaal om bij wijze van spreken te stellen “niet bewezen is niet gebeurd”.

Waar de bestreden beslissing stelt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Sotsji een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn of haar leven, in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, wijst verzoekster op de uit de Kwalificatierichtlijn voortvloeiende gedeelde bewijslast en de actieve samenwerkingsplicht die op de asielinstanties rust, ook als de verzoeker om internationale bescherming – om welke reden ook – niet aan de bewijslast kan voldoen, zoals *in casu*. Verzoekster werpt op dat het commissariaat-generaal geen enkel bewijs aanbrengt dat in Sotsji een burger geen risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Buiten een aantal krantenartikelen over de aanvallen wordt er geen objectieve informatie bijgebracht. Nog volgens verzoekster kan een drone-aanval het leven van welke burger dan ook in gevaar brengen en loopt zij alleen al door haar aanwezigheid in Sotsji gevaar voor haar leven.

2.1.3. Verzoekster ontkent vervolgens niet dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat zij geen andere problemen heeft gehad in Rusland en dat zij nooit problemen met de autoriteiten of andere burgers heeft gekend. Zij werpt evenwel op dat zij niet alle feitelijkheden en problemen heeft verteld uit angst. Het is niet alleen de oorlog die haar extreme angst geeft, maar ook de problemen die zij kent omwille van haar ex-man. Haar ex-man, M.R.S., van wie zij aangaf twee tot drie jaar geleden officieel te zijn gescheiden en met wie zij al zes tot zeven jaar niet meer samenwoont, heeft enorme schulden in Rusland. Hij had, aldus verzoekster, een gokprobleem waardoor hij enorme schulden creëerde, die werden overgenomen door een “organisatie” die deze schulden komt innen, in eerste instantie bij de schuldenaar maar die ook achter familieleden aangaat om het geld te recupereren en die er niet voor terugdeinst geweld te gebruiken. Verzoekster geeft aan dat zij, zonder succes, veel verhuisde om de bedreigingen te ontlopen en dat de schuldeisers haar ex-man steeds wisten te vinden. De schuldeisers besloten volgens verzoekster om achter haar, haar kinderen en familie te gaan. In eerste instantie werd gewoon gedreigd, maar de situatie zou zelfs dermate geëscaleerd zijn dat verzoekster in elkaar werd geslagen en op 27 november 2022 werd overgoten met kokend water, waaraan ze littekens heeft overgehouden. Verzoekster brengt luidens het verzoekschrift foto's, met datum, bij waarop haar verwondingen te zien zijn van de traumatische gebeurtenis van het overgieten met kokend water. Verder werpt verzoekster op dat haar dochtertje op 23 januari 2023 overreden werd door een auto als vergelding, waarvan zij bewijzen zegt bij te brengen, en dat haar dochtertje hierdoor tot op heden dermate getraumatiseerd is dat zij nog steeds in haar bed en broek plast. De ex-man van verzoekster vond het dan ook de veiligste beslissing dat verzoekster de kinderen zou meenemen en het land zou ontvluchten. Hiervan brengt verzoekster, zo zij beweert, een brief ter bewijs bij. Uit angst en schaamte durfde zij haar verhaal niet eerder te vertellen en zij was zich niet bewust van het feit dat het “weigeren” te spreken over haar asielmotieven een negatieve impact zou kunnen hebben op de beoordeling van het relaas. Verzoekster besluit dat zij een gegronde vrees heeft dat de gruwelijkheden zullen hervatten indien zij en haar kinderen moeten terugkeren naar Rusland. Zij vreest dat zij niet beschermd zullen kunnen worden door de staat en dat hun leven in gevaar is. Een terugkeer zou volgens haar dan ook een inbreuk maken op de artikelen 2 en 3 van het EVRM en de artikelen 2, 3 en 4 van het Handvest. Zij wijst er tenslotte op dat zij zo snel mogelijk de vertaling van bijkomende stukken zal bijbrengen.

2.2. Stukken

Ter staving van haar betoog voegt verzoekster “bijkomende documenten” (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met

de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.4.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Handvest, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden acht.

2.3.4.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, onder meer voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van de artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Verzoekster verklaarde haar land van herkomst, Rusland, te zijn ontvlucht uit schrik voor haar leven en dat van haar twee minderjarige kinderen door twee drone-aanvallen op haar thuisstad Sotsji. Volgens verzoekster is er geen garantie dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst zullen overleven.

De commissaris-generaal merkt in de eerste plaats terecht het volgende op:

“Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gronde vrees voor vervolging zoals bedoelde in de Vluchtelingenconventie. Er dient immers te worden vastgesteld dat uw asielmotieven geen link hebben met de criteria van de Conventie Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep.”

Door louter te volharden in haar vluchtrelaas brengt verzoekster geenszins valabele argumenten aan die hierover anders doen denken. De gebeurtenissen die verzoekster aanhaalt, kunnen dan ook niet worden beschouwd als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève.

2.3.6.2. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.3. In het verzoekschrift werpt verzoekster plotsklaps een bijkomend, geheel nieuw asielmotief op. Zo beweert zij dat niet alleen de oorlog haar extreme angst geeft, maar ook de problemen die zij kent omwille van haar ex-man. Haar ex-man, M.R.S., van wie ze tijdens het persoonlijk onderhoud alsook in het verzoekschrift aangeeft twee tot drie jaar geleden officieel te zijn gescheiden en met wie zij al zes tot zeven jaar niet meer samenwoont, zou omwille van zijn gokprobleem enorme schulden hebben in Rusland. Deze schulden werden overgenomen door een “organisatie” die deze schulden komt innen, in eerste instantie bij de schuldenaar maar die ook achter familieleden aangaat om het geld te recupereren en die er niet voor terugdeinst geweld te gebruiken. Verzoekster geeft aan dat ze, zonder succes, veel verhuisde om de bedreigingen te ontlopen en dat de schuldeisers haar ex-man steeds wisten te vinden. De schuldeisers besloten volgens verzoekster om achter haar, haar kinderen en familie te gaan. In eerste instantie werd gewoon gedreigd, maar de situatie zou dermate geëscaleerd zijn dat verzoekster in elkaar werd geslagen en op 27 november 2022 werd overgoten met kokend water, waaraan ze littekens heeft overgehouden. Verzoekster brengt luidens het verzoekschrift foto's, met datum, bij waarop haar verwondingen te zien. Verder werpt verzoekster op dat haar dochtertje op 23 januari 2023 overreden werd door een auto als vergelding, waarvan ze bewijzen zegt bij te brengen, en dat haar dochtertje hierdoor tot op heden dermate getraumatiseerd is dat ze nog steeds in haar bed en broek plast. De ex-man van verzoekster vond het dan ook de veiligste beslissing dat verzoekster de kinderen zou meenemen en het land zou ontvluchten. Hiervan brengt verzoekster, zo zij beweert, een brief ter bewijs bij. Verzoekster is van oordeel dat de gruwelijkheden zullen hervatten indien zij en haar kinderen moeten terugkeren naar Rusland.

In het verzoekschrift wordt ter verschoning van het niet eerder aanbrengen van bovenvermelde problemen, onder verwijzing naar rechtsleer, slechts op algemene wijze aangehaald dat verzoekers om internationale bescherming niet zelden terughoudend zijn om traumatische ervaringen te vertellen, zo ook bij verzoekster die uit angst en schaamte haar verhaal niet eerder durfde te vertellen en die zich niet bewust was van het feit dat het “weigeren” te spreken over haar asielmotieven een negatieve impact zou kunnen hebben op de beoordeling van het relaas. Ter terechtzitting aan verzoekster gevraagd waarom zij dit alles niet eerder tijdens de administratieve procedure ter sprake bracht, stelt zij dat zij dit niet deed uit schrik dat haar ouders ook problemen zouden krijgen met de schuldeisers van haar ex-man. Deze weinig overtuigende verschoning voor het laattijdig opwerpen van de nieuwe vervolgingsgrond valt niet te rijmen met het gestelde in het verzoekschrift dat “de schuldeisers besloten (...) om achter haar, haar kinderen en familie te gaan”.

De Raad benadrukt dat de bewijslast in beginsel berust bij de verzoeker om internationale bescherming die zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van zijn of haar verzoek dient aan te brengen. Dat verzoekster angstig (voor haar ouders) en beschaamd was om bovenvermeld relaas te melden, doet hieraan geenszins afbreuk. Op een verzoeker om internationale bescherming rust, zoals reeds werd aangegeven, immers de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn of haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn of haar verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar is om de nodige feiten en relevante elementen

aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Zo al aangenomen zou kunnen worden dat verzoeksters vermeende angst en schaamte haar ervan zou hebben weerhouden om melding te maken van haar specifieke problemen, stelt de Raad vast dat verzoekster er, in de oproeping voor het persoonlijk onderhoud, uitdrukkelijk op werd gewezen dat geheimhouding inzake hetgeen tijdens het gehoor gezegd werd gewaarborgd was, dat zij de plicht had om haar volle medewerking te verlenen en dat er van haar correcte verklaringen werden verwacht. Ook bij de aanvang van haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal werd verzoekster uitdrukkelijk gewezen op het vertrouwelijke karakter van het persoonlijk onderhoud, op de gewaarborgde geheimhouding en op de op haar rustende medewerkingsplicht en het belang de waarheid te vertellen. Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoekster uitdrukkelijk heeft verklaard dat zij geen andere problemen heeft gehad in Rusland en dat zij nooit problemen met de autoriteiten of andere burgers heeft gekend (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 6).

De Raad is van oordeel dat van verzoekster redelijkerwijze kon worden verwacht dat zij de problemen met de schuldeisers van haar ex-man die zich voordeden vóór haar vertrek uit Rusland, gelet op de waarborgen inzake privacy en vertrouwelijkheid aldaar, tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal zou hebben vermeld. Verzoekster reikt geen dienstige reden aan waarom zij de thans voor het eerst opgeworpen problemen, die er blijkens het gestelde in het verzoekschrift bovendien toe zou leiden dat zij nood heeft aan internationale bescherming, onvermeld liet tijdens het persoonlijk onderhoud.

De voormelde aangevoerde vrees voor vervolging betreft in essentie aldus een geheel nieuwe vervolgingsgrond die volledig los staat van de elementen van verzoeksters verzoek om internationale bescherming die werden aangebracht voor en beoordeeld door het commissariaat-generaal. Verzoekster maakt niet overtuigend aannemelijk waarom zij deze vrees en deze vervolgingsgrond niet eerder in de procedure had kunnen aanbrengen. Dat verzoekster, na te zijn geconfronteerd met een negatieve beslissing van de verwerende partij, het geweer van schouder verandert en, dit zonder afdoende verklaring, in het verzoekschrift plots boogt op een bijkomende, geheel nieuwe vervolgingsgrond, die door haar eigen toedoen aldus niet door het commissariaat-generaal kon worden onderzocht en beoordeeld tijdens de administratieve behandeling van het verzoek om internationale bescherming, is laakbaar en kan niet worden aanvaard. Dit zou er immers toe kunnen leiden dat de Raad bij gebrek aan onderzoeksbevoegdheid telkenmale verplicht zou zijn om de bestreden beslissing te vernietigen wanneer een verzoeker om internationale bescherming een nieuwe vrees en een nieuwe vervolgingsgrond aanbrengt in het kader van diens beroepsprocedure.

Waar verzoekster ter staving van de nieuw door haar aangehaalde problemen met de schuldeisers van haar ex-man bijkomende documenten voegt bij het verzoekschrift, stipt de Raad aan dat deze, ondanks het gestelde in het verzoekschrift dat de vertaling zo snel mogelijk zou worden bijgebracht, niet vergezeld zijn van een voor eensluidende verklaarde vertaling in de zin van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Derhalve is het onmogelijk hun inhoud en overeenstemming met het gestelde in het verzoekschrift na te gaan. Deze documenten kunnen dan ook niet in beschouwing worden genomen door de Raad. Ter terechtzitting gevraagd welke documenten verzoekster precies bijbrengt, beperkt zij zich ertoe te stellen dat één van de documenten de toestemming van haar ex-man betreft om met hun kinderen het land te verlaten. Over de aard van de overige documenten verstrekt zij geen nadere toelichting. Van de foto's waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen is dan weer geen sprake in de bij het verzoekschrift gevoegde documenten. De Raad kan op basis van de voorliggende elementen, die aldus te herleiden zijn tot de loutere beweringen van verzoekster en gelet ook op het ontbreken van de nodige onderzoeksbevoegdheid, geen gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemen in hoofde van verzoeker. De Raad stipt ten overvloede aan dat het verzoekster vrij staat een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op het hoger aangevoerde asielmotief, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoekster niet aan dat zij in aanmerking komt voor

de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

2.3.7.2. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. In dit verband wordt door de commissaris-generaal als volgt overwogen in de bestreden beslissing:

“Er zijn verschillende drone-aanvallen geweest in Sotsji. Volgens u moeten er wel slachtoffers gevallen zijn, maar wordt dit verzwegen om de vakantiegangers in kuuroord Sotsji niet bang te maken (NPO, p.6). U brengt geen objectieve informatie aan dit te staven, het betreft dus een blote bewering waaraan geen geloof gehecht kan worden. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat hoewel er drone-aanvallen plaatsvonden op een brandstofdepot en het vliegveld van Sochi, er bij deze aanvallen geen slachtoffers vielen (DW, Independent).

Er zijn actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Sotsji een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Sotsji actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Sochi. U verklaart immers dat ze gelijk wie kunnen raken (NPO, p.6). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U verklaart geen andere problemen gehad te hebben in Rusland en u had nooit problemen met de autoriteiten of andere burgers (NPO, p.6).”

Uit de stukken, gevoegd bij het administratief dossier (map documenten, stukken 1 en 2), blijkt inderdaad dat in september en oktober van dit jaar twee drone-aanvallen op Sotsji, verzoeksters thuisstad, plaatsvonden. Zo was er volgens een artikel van *Deutsche Welle* in september 2023 sprake van een drone-aanval op een brandstofdepot dichtbij de luchthaven van Sotsji rond 5u 's ochtends, waarbij vuur uitbarstte na een enorme explosie en waarbij geen slachtoffers werden geregistreerd. Verder is er volgens een artikel van *The Independent* sprake van een droneaanval op de luchthaven van Sotsji in oktober 2023 waarbij rond 7u 's ochtends twee drones werden neergehaald, zonder dat hierbij schade of slachtoffers vielen.

Verzoekster mag dan wel beweren – of eerder speculeren – dat bij deze drone-aanvallen burgerslachtoffers vielen, dit kan niet blijken uit de opzoeken verricht door het commissariaat-generaal en verzoekster voert geen enkel stuk aan waaruit dit zou kunnen blijken. Met haar loutere bewering dat burgerslachtoffers verzwegen worden omdat Sotsji een toeristische plaats is en dat er over de bewuste aanvallen gewoonweg geen objectieve informatie voorhanden is, maakt zij dit alvast geenszins hard. Los van de gevolgen voor de media van de nieuwe Russische censuurwet waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen en waar zij opwerpt dat Rusland de touwtjes in handen heeft over het nieuws dat Rusland binnen én buiten gaat en dat de websites van *BBC*, *Deutsche Welle* en *Radio Liberty* een “sterk beperkte toegang vanuit Rusland” hebben, slaagt verzoekster er nog steeds niet in aan te tonen dat er bij de drone-aanvallen in Sotsji dit najaar wel degelijk burgerslachtoffers zouden gevallen zijn. Overigens is één van de bronnen waarop de verwerende partij zich baseert afkomstig van *Deutsche Welle*. Verder, door louter op te werpen dat het algemeen bekend is dat Rusland de eigen verliezen systematisch onderschat, dat een oorlog van de duur en grootte als deze tussen Rusland en Oekraïne onmogelijk zonder

burgerslachtoffers kan verlopen en dat een luchtaanval op een brandstopdepot en een luchthaven sowieso voor burgerslachtoffers zorgt, maakt verzoekster geenszins aannemelijk dat er bij de twee kwestieuze drone-aanvallen op Sotsji (burger)slachtoffers vielen.

Verder treedt de Raad het oordeel in de bestreden beslissing bij dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Sotsji een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn of haar leven in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, dat er geen informatie of minstens indicaties zijn die wijzen in de richting van situaties zoals *open combat* of hevige en voortdurende gevechten en dat verzoekster zelf geen informatie aanbrengt waaruit het tegendeel blijkt.

Waar verzoekster wijst op de uit de Kwalificatierichtlijn voortvloeiende gedeelde bewijslast en de actieve samenwerkingsplicht die op de asielinstanties rust en opwerpt dat het commissariaat-generaal geen enkel bewijs aanbrengt dat in Sotsji een burger geen risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, onderstreept de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust en dat het geenszins de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf, de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De Raad herhaalt dat op de verzoeker om internationale bescherming een medewerkingsplicht rust en dat van hem, waar mogelijk, documenten verwacht mogen worden over o.a. de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Verzoekster brengt met haar betoog dat ze vaak drones ziet passeren, dat een drone-aanval het leven van welke burger dan ook in gevaar kan brengen en dat zij alleen al door haar aanwezigheid in Sotsji gevaar voor haar leven loopt, niet aan dat er actueel in Sotsji sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.7.3. In hoofde van verzoekster kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend drieëntwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS